

Eventyr For Allemd

A detailed black and white illustration of a fox's head, looking slightly to the right. The fox has thick, textured fur and pointed ears. It is positioned behind the title text, with its head partially overlapping the letters.

Linet

H. C. Andersen

Linet

Linet stod i blomst. Den hadde vakre blå blomster så bløte som vingene på en møll, og enda mye finere. – Sola skinte på linet og regnskyene vannet det, og det var akkurat like godt for det som det er for småbarn å bli vasket, og så få et kyss av mora si; det gjør dem jo enda vakrere. Og det ble også linet.

«Folk sier at jeg står så utmerket godt», sa linet, «og at jeg blir så nydelig lang. Det vil komme et prektig stykke linstoff av meg! Nei, så lykkelig jeg er! Jeg er bestemt den aller lykkeligste av alle! Jeg har det så godt, og så skal jeg bli til noe! Skal si det solskinet muntrer opp, og så forfriskende regnet smaker! Jeg er enestående lykkelig, jeg er den aller lykkeligste!»

«Ja, ja, ja!» sa gjerdestengene. «Dere kjenner ikke verden, men det gjør vi, det er kvister i oss!» Og så knakte de så ynkelig:

«Snipp, snapp, snute,
visa er ute!»

«Nei, den er ikke det!» sa linet. «Sola skinner i morgen, regnet gjør så godt, jeg kan høre hvordan jeg vokser, jeg kan føle at jeg har blomst! Jeg er den aller lykkeligste!»

Men en dag kom det folk og tok linet i toppen, og røsket den opp med rota. Det gjorde vondt. Og den ble lagt i vann akkurat som om den skulle druknes, og så kom den over ilden akkurat som om den skulle stekes, det var forferdelig!

«Man kan ikke alltid ha det godt!» sa linet. «Man må prøve noe, så får man greie på noe!»

Men det var riktignok fælt. Linet ble knekket og brukket, skaket og heklet, ja hvordan skulle den vite hva det het. Den kom på rokken, *snurre rur!* Den var ikke mulig å holde tankene samlet.

«Jeg har vært helt utrolig lykkelig!» tenkte den i all sin pine! «Man må være glad over det gode man har hatt! Glad, glad, o!» – Og det sa den fortsatt da den kom på veven, – og så ble den til et nydelig stort stykke linstoff. Alt linet, hver eneste urt, ble til det ene stykket!

«Ja, men det er jo enestående! Det hadde jeg aldri trodd! Nei, skal si jeg har lykken med meg! Jo, gjerdestengene de visste riktignok godt hva de sa med all sin:

«*Snipp, snapp, snute.*»

Men *visa er slett ikke ute!* Den begynner jo nå! Det er enestående! Ja, jeg har lidd noe, men så har jeg også nå blitt noe på grunn av det. Jeg er den lykkeligste av alle! – Jeg er så sterk, og så bløt og så hvit og så lang! Det er noen annet enn kun å være urter, selv om man har blomst! Man blir ikke

passet, og vann får man kun når det regner. Nå har jeg oppvarming! Jenta snur meg hver morgen, og med vannkanna får jeg regnbad hver kveld. Ja, prestekona selv har holdt tale over meg og sagt at jeg er det beste stykket i sognet. Jeg kan ikke bli lykkeligere!»

Nå kom linstoffet i hus, nå kom det under saksa. Skal si den klippet, skal si den skar, skal si man stakk med snåla, for det gjorde man! Det var ingen fornøyelse. Men linstoffet ble til tolv stykker lintøy, av den typen man ikke nevner, men som alle mennesker må ha; det var tolv stykker av det.

«Nei, se først nå ble jeg til noe! Så det var dette jeg var bestemt for! Ja, men det er jo velsigna! Nå gjør jeg nytte i verden, og det er det man skal gjøre, det er en riktig fornøyelse. Vi er blitt tolv stykker, men allikevel er vi alle ett og det samme, vi er et dusin! Skal si dette er en enestående lykke!»

Og år gikk, – og så kunne det ikke holde lenger.

«En gang må det jo være forbi!» sa hvert stykke. «Jeg skulle jo gjerne ha holdt noe lenger, men man må ikke forlange umulige ting!» Og så ble de revet i stumper og filler, de trodde at det var helt forbi, for de ble hakket og most og kokt, ja de visste ikke selv hva – og så ble de vakkert fint hvitt papir!

«Nei, dette er en overraskelse! Og en flott overraskelse!» sa papiret! «Nå er jeg finere enn før, og nå skal det skrives på meg! Hva kan det ikke bli skrevet!? Det er allikevel en enestående lykke!»

Og de aller vakreste historier ble skrevet på det, og folk hørte hva som stod der, og det var så riktig og godt, det gjorde menneskene mye klokere og bedre. Det var en stor velsignelse i ordene som var gitt på de papirene.

«Dette er mere enn jeg drømte om da jeg var en liten blå

blomst på marken! Hvordan kunne jeg tenke at jeg skulle komme til å bære glede og kunnskap ut til menneskene. Jeg kan ennå ikke forstå det selv! Men det er nå en gang virkelig slik! Vår Herre vet at jeg selv slett ikke har gjort noen ting, utenom det jeg måtte gjøre etter fattig beleilighet for å være til! Og så bærer han meg slik frem til den ene gleden og hederen etter den andre. Hver gang jeg tenker «Visa er ute!» så går den akkurat da over i noe enda større og bedre. Nå skal jeg visst på reise, sendes hele verden rundt, for at alle mennesker skal kunne lese meg! Det er det rimeligste! Før hadde jeg blå blomster, for hver blomst har jeg nå de vakreste tanker! Jeg er den aller lykkeligste!»

Men papiret kom ikke på noen reise, det kom til boktrykkeren, og der ble alt det som stod skrevet på det satt i trykken til ei bok, ja til mange hundre bøker, for da kunne uendelig mange flere folk få nytte og glede av det, enn om det eneste papiret som det var skrevet på hadde løpt verden rundt, og så blitt slitt opp på halvveien.

«Ja, det er jo det aller mest fornuftige!» tenkte det beskrevne papiret. «Det falt meg slett ikke inn! Jeg blir hjemme og holdes i ære akkurat som en gammel bestefar! Det er meg det er skrevet på, ordene fløyt fra pennen og like inn i meg. Jeg blir og bøkene løper omkring! Nå kan det virkelig bli noe fint av det! Nei, så glad jeg er, så lykkelig jeg er!»

Så ble papiret samlet i en bunt og lagt på hylla. «Man har godt av å hvile på sin gjerning!» sa papiret. «Det er svært riktig at man samler seg og kommer til ettertanke om hva som bor i en. Først nå vet jeg ordentlig hva som står i meg! Å kjenne seg selv, det er det egentlige fremskrittet. Lurer på hva som skal komme nå, det vil det gå fremover, det går alltid fremover!»

En dag ble alt papiret lagt på skorsteinen, det skulle brennes, for det måtte ikke selges til kjøpmannen og komme rundt smør og sukker. Og alle barna i huset stod rundt om, de ville se det blusse, de ville se alle de røde ildgnistrene i aska som så ut til å løpe av sted og så slukket så fort, den ene etter den andre – det er barna som går fra skolen, og den aller siste gnisten er skolemesteren. Ofte tror man at han har gått, men så kommer han litt etter alle de andre.

Og alt papiret lå i en bunt på ilden. Uh, så det slo opp i lue. «Uh!» sa det, og akkurat i det samme ble det en hel flamme. Den gikk høyere i været enn linet noen gang hadde kunnet

løfte den lille blåe blomsten sin, og skinte mer enn det det hvite lintøyet hadde kunnet skinne. Alle de skrevne bokstavene ble i et øyeblikk helt røde, og alle ord og tanker gikk opp i lue.

«Nå går jeg rett opp til sola!» sa det inne i flammen, og det var som tusener av stemmer sa det samtidig, og flammen slo gjennom skorsteinen og helt ut ovenfor. – Og finere enn flammen, helt usynlig for menneskenes øyne, svedde bitte små vesener, akkurat så mange som det hadde vært blomster på linet. De var enda lettere enn flammene som førte dem, og da flammene slokka, og alt som var igjen av papiret var sort aske, danset de enda en gang bort over den, og der de rørte så man fotsporene deres, det var de røde gnistene: «Barna gikk fra skolen og skolemesteren var den siste.» Det var en fornøyelse å se på, og husets barn stod og sang ved den døde aska:

«Snipp, snapp, snute,
visa er ute!»

Men de små usynlige vesenene sa alle sammen: «Visa er aldri ute! Det er det vakreste med det hele! Det vet jeg, og derfor er jeg den aller lykkeligste!»

Men det kunne barna hverken høre eller forstå, og det skulle de ikke heller, for barn må ikke vite alle ting.

Eventyr ForAlle.no

Les og hør kjente og ukjent eventyr,
gratis på norsk!

eventyrforalle.no

PATREON | EventyrForAlle

Dansk kunsteventyr av Hans Christian Andersen (1805-1875).
(Offentlig eiendom - public domain)

Originaltittel: Hørren

Norsk oversettelse: Karl-Robert Rønning

Basert på den originale danske teksten: [Hørren \(1850\) \(kb.dk\)](http://kb.dk)
(Offentlig eiendom - public domain)

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-DeLPåSammeVilkår 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk

<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.

Illustratør: Vilhelm Pedersen (1820-1859)

Kilde: [H. C. Andersens Eventyr og Historier. Andet Bind. Ottende Oplag, 1904 \(archive.org\)](http://archive.org)

Dette arbeidet er fri for kjente opphavsrettsrestriksjoner.